

вены за бой и добръ облечены, на кои-то предводителъ-тъ бѣше Милое войвода, кой-то изнайнапредъ мисляше че неще твърдѣ малкъ работѣ да свърши съ Турцы-тъ, и че ще ги набилюцы излови; обаче имà той довольно мъки, за да свърши това; и спорѣдъ както си той мисляше, испадна му почти съвсѣмъ напротивъ: защото славенски-тъ Турцы (потурчени-тъ) както и Арнаути-тъ бѣхъ твърдѣ храбри челоуѣцы. И при първо-то си предузятіе върна ся той безъ калпакъ, и само съ помощъ-тъ на свой-тъ вѣрный, бързый и юначный вранецъ остана живъ, и на мѣсто да придобие славъ остана засраменъ. На следующе-то лѣто бихъ ся пакъ единъ цѣль день, нѣ пакъ безъ никакъвъ успѣхъ. Презъ есенъ-тъ върнахъ си ся Турцы-тъ презъ Дрина въ Босна.

Помѣжду това бѣше упрѣлъ Миленко очи на Крайна (Неготинско-то окружие), обаче съ Мулла-пашъ, последователь-тъ на Пазваноглу, искаше ся голъмъ трудъ за да може да му стои на срѣщъ. После ако и че ся съюзи съ еднъ рускъ помощъ и излезе съ нежъ, пакъ неможи нищо рѣшително да свърши; и принужденъ бѣше да ся задоволи съ това, само да държи планинъ-тъ Мирочъ помѣжду Поречъ и Крайна.

По-важнъ работѣ стори напротивъ единъ другъ челоуѣкъ и то въ она предѣль, въ кой-то изнайнапредъ не го вѣрвахъ за да го пуснатъ; а тоя бѣше хайдуть Велко. Той ся моли найнапредъ на Сърби-тъ само да му дадътъ единъ байрякъ и да му дозволятъ да може свободно да си събира войницы (волницы) и че освенъ това не му трѣбва нищо друго; пакъ да освободи